

Háromnapos újonc a tiszti kantinban

Ugye, kedves katonatársaim, most azt mondjátok, ne lódítsak ekkorát, mert ez lehetetlen. Még hogy valaki három napos újoncként a tiszti kantinban iszik, mikor esküig még a körletből sem engedik ki őket!

Ez valóban így van, ennek ellenére higgyétek el, velem ez megesett.

Az úgy történt, hogy volt nekem egy testi-lelki jó barátom, Török Laci. A gimnáziumban hosszú ideig egy padban ültünk, még érettségire is együtt készültünk.

Ő korábban volt katona a szekszárdi laktanyában, ahova én is bevonultam 1971. február 21-én. Laci FUG-os gépkocsivezető volt, és kiváló kapcsolatokat ápolt a tisztekkel és tiszthelyettesekkel.

Gondolta, meglátogatja őket, akiket aztán meghívott a tiszti kantinba egy kis iszogatásra.

Beszélgetés közben elmondta, hogy itt katonáskodik egy jó cimborája, vele is szívesen találkozna.

- *Nosza, hívjuk le!* - mondták a társaság többi tagjai. Persze ők nem gondoltak arra, hogy egy frissen bevonult újonc katonáról van szó.

Feltelefonáltak hát a századügyeletesnek, hogy Sági honvédet azonnal küldje le a tiszti kantinba.

Én már takarodóhoz készülődtem, mikor bejön az ügyeletes és azt mondja:

- *Hallja! Én nem tudom, hogy maga kicsoda! Én nem tudom, hogy maga honnét jött! De, hogy ilyen még nem fordult elő, mióta Néphadsereg létezik, az biztos! Hogy egy három napos újoncot a tisztek lehívjanak a tiszti kantinba?*

Hát ilyet még nem pipáltam! Biztos valami nagykutya lehet civilben, ha a tisztek hívják italozni.

Nem tiltakoztam, gondoltam – hadd higgye, amit akar -, ez nekem nem lehet káromra.

- *Na igyekezzen! – mondta*

Így aztán leballagtam az udvarra, közben azon gondolkodtam, ez vajon mi lehet? Hát, ha így fogadják az újoncokat, akkor a katonaság nem lehet egy rossz hely. De mi van a többiekkel? Miért csak engem hívnak? Na, mindegy, gondoltam, menjünk, aztán majd csak kiderül valami!

És ahogy elgondolám, akképp cselekedtem. Körülnéztem, merre lehet a tiszti kantine? Nem sokat kellett nézelődni, a hangos zshivajból hamar megtaláltam. Lesz, ami lesz alapon benyitottam.

Körülnéztem, de Laci barátom már hangos szóval üdvözölt, mellette a Tisztelt társaság többi tagjai: Borsos főhadnagy, Fodor törzsőrmester, és még néhányan.

- *Szevasz Lacám! Gyere, ülj közénk!*

Én odamentem, és mivel a hivatalos jelentkezést még nem tanultuk, ezért csak annyit mondtam:

- *Jó estét!*

Na, erre volt ám reagálás! Valamennyiük arcára kiült a felháborodás. Borsos főhadnagy szólalt meg elsőnek:

- *Jó estét? Talán Főhadnagy elvtárs jelentkezem! Nem?*

Jó, hát legyen meg az öröme – gondoltam és elmondtam úgy, ahogy kérte.

- *Mondja a nevét is! – mondta.*

- *Sági László! – feleltem.*

- *Ne úgy, hanem egyben az egészet!*

Ekkor megszólalt Fodor törzs:

- *Hagyjad már Jóska! –, majd hozzám fordulva így szólt: Inkább azt mondja meg, mit iszik?*
- *Úgyszólván mindent. – jött tőlem a válasz.*

Így aztán jöttek a felesek, a sörök, és egész kellemesen kezdtem magam érezni.

Egészen addig, míg valakinek eszébe nem jutott megkérdezni, hogy mikor vonultam be? Én persze bevallottam, hogy tegnapelőtt.

Na, lett ám azonnal vircsaft!

- *Micsoda???* - kérdezte Borsos főhadnagy - *maga frissen bevonult újonc? Hát miért nem mondta?*
- *Mert nem kérdezték!* – válaszoltam vigyorogva, ami alighanem az elfogyasztott alkohol hatására írható.
- *Ezt a szemtelenséget! Igazság szerint maga ezért fogdát érdemelne!* – mondta.

Még ilyet – gondoltam. Ők hívnak le és engem akarnak becsukni!

Na, szép kis alakulat. Ha így folytatják, még az is lehet, hogy fogom magam és haza megyek.

De aztán meggondoltam magam, mégiscsak küldtek egy szép meghívó levelet, főztek is rám stb.

- *Azonnal takarodjon fel a körletbe és feküdjön le!* – szólalt meg ismét a főhadnagy.
- *Jól van,* - gondoltam magamban és elkészöntem:
- *Jó éccakát!*

A felháborodott pillantásokkal nem törődve elkacsáztam a kantinból, fel a körletbe.

Az ügyeletes ismét végigmért, majd széles jókedvemet és kissé bizonytalan járásomat látva csak annyit mondott:

- *Na gyorsan feküdjön le és húzza lóbórt!*

Így aztán az átélt élmények – és nem utolsó sorban az elfogyasztott tetemes mennyiségű alkohol – hatására rövidesen mély álomba merültem.

Előtte azonban levontam azt az örökérvényű tanulságot, miszerint:

„mint azt a mellékelt ábra mutatja minden rosszban van valami jó, még ha azt katonaságnak is hívják!”